

DOMINGO XXXI DEL TIEMPO ORDINARIO (Ciclo C)

Zaqueo es un modelo para todos nosotros en muchos aspectos; y eso que era un gran pecador. No sólo era malhechor, sino jefe de publicanos. Obraba el mal y propiciaba que otros hicieran lo mismo. Pero Zaqueo tiene un deseo en su corazón, que es ver a Jesús. Zaqueo piensa que ese hombre, del que ha oído tantas cosas, puede responder a lo que su corazón busca. Se nos dice que era rico. Pero también era consciente de que sus riquezas no eran suficientes para saciar el deseo de su corazón. Todo hombre tiene esa inquietud en su corazón. Con palabras precisas lo expresó san Agustín: «Nos hiciste, Señor, para ti y nuestro corazón está inquieto hasta que descanse en ti». Sin embargo, algunos minimizan ese deseo, se conforman con menos. Es lo que el sacerdote italiano, fundador del movimiento eclesial Comunción y Liberación, Luigi Giusanni ha denominado «reducción del deseo». En pocas palabras es como decir que alguien querría ser santo pero, al final, se conforma con la mediocridad, y eso al precio de saber que no se realiza del todo.

Zaqueo no actúa así. Lo vemos porque, siendo bajito y quedando impedido por la multitud que le impide ver, no se acobarda. Al contrario, sube a un árbol. Él, un personaje importante, trepa a una higuera como un gato. Podemos pensar en lo ridículo de la situación, más aún, cuando Jesús se para ante él y le dirige la palabra. Podemos también suponer los comentarios jocosos de la gente. Zaqueo, al que todos, si no respetan, al menos temen, pasa a ser centro de las risas y murmuraciones. Pero a él no le importa porque ha dado un paso importante: se ha separado de la multitud. Se ha separado de la masa, lo que todos hacen. La masa muchas veces ahoga los impulsos más grandes que hay dentro de nosotros mismos.

Jesús le dirige la palabra: «Baja enseguida, porque hoy tengo que alojarme en tu casa». Jesús quiere habitar en el corazón de cada uno. El deseo del hombre coincide con el deseo de Dios. Jesús ama apasionadamente al hombre y quiere estar con Él.

Y cuando Jesús entra en casa de Zaqueo, se produce la transformación. Zaqueo empieza a amar a los hombres porque ha sido amado por Dios: «La mitad de mis bienes, Señor, se la doy a los pobres; y si de alguno me he aprovechado, le restituiré cuatro veces más». La vida de Zaqueo se iluminó, como señala el libro de la Sabiduría: «A los que pecan les recuerdas su pecado, para que se conviertan y crean en ti, Señor». El camino de Jesús es el amor. Gran lección para nuestro tiempo, cuando muchos hombres viven embadurnados por el pecado: el personal y el que es asumido por la sociedad en su conjunto.

La riqueza embota el alma, pero ya Aristóteles había dicho que los hombres ante todo desean tener amigos. Zaqueo, aquel día, descubrió que alguien le amaba desinteresadamente: lo vio en su mirada, en sus palabras y en el hecho de que Jesús se acercara a él y le hablara como los verdaderos amigos: «Vengo a tu casa». Es decir, vengo para estar contigo y comer con tus amigos, que son pecadores como tú. Me acerco a ti para que tu vida se transforme. También hoy la verdadera amistad sigue siendo camino privilegiado para el apostolado.

Por intercesión de la Virgen Santísima, pidamos esto al Señor. No tener miedo del ridículo, de hacer lo que nos pide el corazón aunque sea al revés de lo que hace todo el mundo. Que Dios entre en mi alma, en mi vida, en mis pensamientos, en mis cosas.

Señor Jesús, mi Dios y mi amigo. Hoy vienes a mí y te invitás a mi casa. Hoy te comulgo para que entres en mí. Yo sé que me harás ver mi pecado, mi miseria. Perdóname. Pero también sé que me darás esa nueva luz que necesito, que me ilumina, que da un nuevo sentido y una nueva fuerza a mi vida. Señor: te quiero. Señor: te necesito. Levántame, Señor.

ТРИДЦЯТЬ ПЕРША НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ (Цикл С)

Закхей багато в чому є взірцем для всіх нас; і що він був великим грішником. Він був не тільки злочинцем, а й головним митарем. Він чинив зло і заохочував інших робити те саме. Але в серці Закхея є бажання побачити Ісуса. Закхей думає, що ця людина, від якої він стільки чув, може відповісти на те, чого шукає його серце. Нам кажуть, що він був багатий. Але він також усвідомлював, що його багатства недостатньо, щоб задовольнити бажання його серця. Кожна людина має той неспокій у серці. Святий Августин виразив це точними словами: «Ти створив нас, Господи, бо Ти і наші серця неспокійні, поки не спочинуть у Тобі». Однак деякі применшують це бажання, погоджуючись на менше. Це те, що італійський священник, засновник церковного руху Communion and Liberation Луїджі Джузанні назвав «зменшенням бажання». Коротше кажучи, це все одно, що сказати, що хтось хотів би бути святим, але, зрештою, погоджується на посередність, і це ціною знання того, що вона не повністю реалізована. Закхей так не поводить. Ми бачимо це тому, що, будучи низьким і йому заважає натовп, який заважає йому бачити, він не здригається. Замість цього залізьте на дерево. Він, важливий персонаж, лізе на фігове дерево, як кіт. Ми можемо думати про смішну ситуацію, навіть більше, коли Ісус стоїть перед ним і говорить з ним. Можна припустити і жартівливі відгуки людей. Закхей, якого всі якщо не поважають, то принаймні бояться, стає центром сміху та пліток. Але йому байдуже, бо він зробив важливий крок: відокремився від натовпу. Він відокремився від маси, що роблять усі. Маса часто заглушає більші імпульси в нас самих.

Ісус говорить до неї: «Зійди негайно, бо сьогодні я маю залишитися в твоєму домі». Ісус хоче оселитися в серці кожного. Бажання людини збігаються з бажанням Бога. Ісус палко любить людину і хоче бути з нею.

І коли Ісус входить до дому Закхея, відбувається перетворення. Закхей починає любити людей, тому що його полюбив Бог: «Половину маєтку свого, Господи, даю вбогим; і якщо я кимось покориствовав, то відплачу йому вчетверо». Життя Закхея було освітлене, як вказує книга Мудрості: «Ти нагадуєш тим, хто грішить, про їхній гріх, щоб вони навернулися й увірували в Тебе, Господи». Шлях Ісуса – це любов. Великий урок для нашого часу, коли багато людей живуть заплямовані гріхом: особистим і тим, який приймає на себе суспільство в цілому.

Багатство притуплює душу, але ще Арістотель казав, що люди понад усе хочуть мати друзів. Того дня Закхей виявив, що хтось любить його безкорисливо: він побачив це в його очах, у його словах і в тому, що Ісус підійшов до нього і промовив до нього, як до справжніх друзів: «Я йду до твого дому». Тобто я приходжу, щоб бути з вами і їсти з вашими друзями, які такі ж грішні, як і ви. Я приходжу до вас, щоб ваше життя змінилося. Навіть сьогодні справжня дружба продовжує бути привілейованим шляхом апостольства.

Заступництвом Пресвятої Богородиці просімо цього у Господа. Не боятися насмішок, робити те, що вимагає від нас серце, навіть якщо це протилежно тому, що роблять інші. Нехай Бог увійде в мою душу, моє життя, мої думки, мої речі.

Господи Ісусе, мій Боже і мій друг. Сьогодні ти приходиш до мене і запросиш себе в мій дім. Сьогодні я спілкуюся з вами, щоб ви могли увійти в мене. Я знаю, що ти змушиш мене побачити мій гріх, моє нещастя. Пробач мені. Але я також знаю, що ти даси мені те нове світло, якого я потребую, яке освітлює мене, яке дає новий сенс і нову силу моєму життю. Господь: Я люблю тебе. Сер, ви мені потрібні. Підійми мене, Господи.